

Kukulkans Meesterplan

Boek II

DE WEERBEER

Peter Varg

Proloog

Hij gaf zijn broer een duw. Meer had die niet nodig om grommend en grauwend op hem af te springen. Hij probeerde de kleine van zich af te slaan, maar die was snel en slim. Hij ontweek met gemak zijn machtige voorpoot en beet zich vast in de harige vacht die zijn keel beschermde. Samen rolden ze over de grond.

Hij zag dat zijn moeder, die wat verderop bessen stond te eten, haar neus in de lucht stak. Dadelijk stopte hij met spelen en een moment later rook hij het ook. De wind bracht de geur van jagers en de stank van duistere magie. Hij ging op zijn achterpoten staan en gromde dreigend. Hij was vier meter groot. Vijfhonderd kilogram spieren. Zijn scherpe tanden en lange klauwen schitterden in het licht van de zon die tijdens deze periode van het jaar nooit onderging. Hij was bijna volwassen en de littekens die hij op zijn kop had droeg hij met trots. Hij had tegen hongerende wolven en andere beren gevochten om zijn familie te beschermen. Heel binnenkort zou hij vechten voor een wijfje. Met schitterende ogen keek hij naar zijn broer. Ze zouden met deze tweebeners afrekenen. Ze zouden hen kraken en breken.

Zijn moeder besliste echter anders. Ze draaide zich om en ging er vandoor. Samen stoven ze over de vlakte tegen meer dan vijftig kilometer per uur. Een enorme kudde reuzenrendieren zag hen komen. Het leek er even op dat de sterkste van hen met hun gewei een ondoordringbare muur van vlijmscherpe punten zouden maken, maar toen sloeg er één op de vlucht. De rest volgde en met hun hoeven deden ze de wereld beven. Enkele wolharige neushoorns en een familie mammoeten keken hen nieuwsgierig na. Een reusachtige

stier liet uitdagend zijn vier meter lange slagstanden zien maar de hollenberen keken niet op of om. Na een tijdje kwamen ze in de buurt van een vuurspuwende berg. Daar stopten ze en hij keek vragend naar zijn moeder. Ze was in de war. Haar angst was een slechte raadgeefster geweest. Langs hier konden ze hun vijanden niet ontlopen. De grond was steeds in beweging. Vloeibaar gesteente zocht zich een weg door kieren en spleten en giftige rook deed hun ogen tranen. Zoekend keek hij in de richting vanwaar ze gekomen waren. Er was geen weg terug. Een tiental tweebeeners met lange witte haren en met rode ogen in een sneeuwwit gezicht staarden hen hongerig aan. Woest schudde hij zijn zware kop en sloeg met zijn klauwen vonken uit de rotsen. Deze nietige wezens zouden hem niet klein krijgen. Achter hem voelde hij hoe zijn moeder en zijn broer zich klaarmaakten voor de strijd.

Hoog boven hen rommelde de berg. De grond beefde. De jagers toonden geen spoor van angst en kwamen tergend langzaam op hen af.

Plots scheurde de grond open en snel sprong hij weg. De witte duivels verdwenen samen met zijn moeder en zijn broer in de vurige muil van moeder aarde. Langzaam kwam de natuur tot rust.

De beer trok alleen verder. De aarde gaf en de aarde nam. Zo was het steeds geweest.

Hoofdstuk 1

Het afscheid

Op een bankje voor het huis van Nico, de gestorven zanger van het Oneindige Lied, rookte Peter een sigaret. Hij legde de tarotkaarten die van zijn moeder waren geweest in steeds vreemdere legvormen terwijl boven zijn hoofd miljoenen sterren dansten. Na haar dood volgden ze hem waar hij ook ging. Ze hadden hem verteld over de kleine en de grote geheimen. Ze hadden hem de geheimen van de dood geopenbaard en die van de liefde. Soms hadden ze hem zelfs een glimp van de toekomst laten zien, maar vandaag zwegen ze in alle talen.

Ontelbare gedachten maalden door zijn hoofd en zorgden ervoor dat hij niet kon slapen. Binnen een paar dagen, op 8 februari, zou hij na een verblijf van zeventien jaar Chili verlaten. Hij dacht aan de wollen poncho's die hij had klaargelegd en die Monica en hij zeker zouden kunnen gebruiken: de winter had zijn geboorteland in zijn greep. Iets meer dan een maand geleden hadden ze hier bij een temperatuur van 35 graden Celsius Kerst en Nieuwjaar gevierd. Even had hij verlangd naar de besneeuwde straten van zijn thuisland. Daar veranderde de kerstverlichting de lange, donkere dagen en nachten in een betoverde wereld en de kerstman reed er rondjes op zijn slee en bracht geschenken bij de brave kinderen. Niet dat hij ooit veel geschenken gekregen had. Zijn ouders hadden de feesten nooit uitbundig gevierd. Ze waren er al snel achter gekomen dat de vele drank die zo'n feest met zich meebracht het slechtste van het slechtste in hen naar boven bracht. De feesten werden geschrapt, hun problemen

waren gebleven. Het was pas hier, in dit ongetemde land van bergen en woestijnen, zee en strand, dat hij het leven had leren vieren.

Hun laatste dagen in Chili hadden ze doorgebracht in dit huisje. De woning, gemaakt van leem en stro, stond even buiten Paipote, een dorpje dat op twee kilometer van de nederzetting lag. Het was eigendom van de familie van de iets meer dan een jaar geleden gestorven Nico en geraakte maar niet verhuurd of verkocht. Het gerucht deed de ronde dat het er spookte.

Samen met Monica ruimde hij de boel wat op. Ze zorgden voor de tuin waarin ondanks de droogte van de woestijn duizenden groene planten groeiden. Peter vroeg Monica wie er voor deze planten zorgde als zij er niet waren. Ze antwoordde niet, maar wierp hem een raadselachtige blik toe en nam hem mee naar buiten. Daar gutste water uit een kraan. In de vochtige grond zag hij de sporen van sierlijke blote vrouwenvoetjes. Verbaasd keek hij rond, maar hij zag niemand.

Monica fluisterde hem toe: 'Een groene tuin, een zichtbaar teken van de liefde die de man en de vrouw die hier woonden voor elkaar voelden.'

'Maar je vertelde me dat de vrouw en de man zijn gestorven.'

Monica knikte. 'Dat is ook zo, maar net zoals magie, spot liefde met de grenzen van ruimte en tijd.'

's Morgens luisterden ze, gezeten op een bankje in de tuin, naar het lied van de vogels die de zon omhoog zongen en 's avonds zagen ze de zon verdwijnen achter de horizon met de hulp van zijn gevederde vrienden. Ze namen elk op hun manier afscheid van de mensen en het land dat hun zo dierbaar was en bedreven de liefde als medicijn tegen de eenzaamheid die zeker komen zou.

Terwijl de dans van de sterren Peter in slaap suste, ontwaakte het wezen dat in hem huisde. Zonder veel moeite liet dat de mens waar het aan gebonden was achter. Groot en gruwelijk bewoog het zich door het koude grensgebied tussen slapen en waken.

Peter, de man in wie het leefde, had zijn chaotische kracht een menselijke verschijningsvorm gegeven. In deze kinderlijke manifestatie was hij een man met een blind oog en een stijf been, net zoals Peters grootvader die hem had misbruikt tijdens zijn jeugd. Zijn handen waren vleesloze klauwen geworden, naar het groteske beeld van Peters moeder wanneer ze hem in zijn nachtmerries kwam bezoeken. Zijn huid was, net als die van Peter, bedekt met littekens waar de brandende sigarettenpeuken van zijn moeder hem als kind keer op keer geraakt hadden.

Maar nu hoefde het mensenkind nooit meer bang te zijn. Hij leefde in hem en door hem. Hij was een splinter van de universele Chaos; door hem stroomde de energie die sterrenstelsels en planeten kan doen botsen. Hij was de rusteloze Chaos zelve. Al veertienduizend jaren lang, sinds de geboorte van Wodan, zat hij vast in de bloedlijn van dit verdomde geslacht en sprong hij over van generatie naar generatie.

De koude wind van het grensgebied bracht niet alleen sneeuw, maar ook fluisterende stemmen. Kukulkan liet hem weten dat hij met zijn dodelijke vermogens de ideale lijfwacht zou zijn van het kind dat de wereld moest redden. Juan, een zwarte magiër en de vader van Monica, zei hem dat hij Peter had vervloekt, zoals dat was voorspeld. Het was de enige manier om allen te redden. Dat Juan door zijn daad de liefde van zijn vrouw en zijn dochter zou verspelen, was een prijs die hij moest betalen.

Hij vertrouwde geen van beiden. Ze stonken naar leugens en halve waarheden.

Chaos brak door het geestelijke sneeuw gordijn en kwam in een bevroren wereld terecht. Blauwe ijskristallen schitterden en zongen hem toe. Boven de nachtelijke horizon keken de hemellichamen hem aan als de spottende ogen van een listige god. Hij wachtte. Het einde naderde snel en dan zou hij uitbreken uit de kooi van vlees en bloed.

Hij zou herrijzen als de zwarte god van Chaos en zijn wraak op het schepsel dat hem gevangen had gezet zou verschrikkelijk zijn.

Peter ontwaakte op het bankje in de tuin. Verdwaasd nam hij de tarotkaarten bij elkaar en vluchtte naar het warme bed. Monica werd even wakker en fluisterde hem slaapdronken enkele woordjes toe, maar hij verstond haar niet. Hij sloot zijn ogen en viel in slaap.

De volgende morgen nam Peter Monica mee naar een winkel in het dorp om wat inkopen te doen en om naar België te telefoneren. Hij probeerde enkele vrienden te pakken te krijgen om een tijdelijk onderkomen te regelen, maar dat wilde niet goed lukken. De moeder van Bart vertelde hem dat haar zoon gelukkig getrouwd was en al tien jaar in New York woonde. De norske vader van Gerard vloekte minuten lang en brulde vervolgens dat hij maar naar de gevangenis in Vorst moest bellen, waar zoonlief zijn ellendige leven sleet op kosten van de hardwerkende mensen. Uiteindelijk belde hij aarzelend de enige persoon die nog op zijn lijstje stond: Frieda, zijn vroegere buurvrouw.

De telefoon ging eenmaal over en ze nam op alsof ze al die jaren op zijn oproep had zitten wachten.

‘Met Frieda.’

‘Mevrouw Frieda, u spreekt met Peter, de zoon van Dieter Wolfgang. Ik woonde heel wat jaren geleden bij u in de buurt.’

‘Natuurlijk deed je dat, jongen. Met mijn geheugen is er nog niets mis. Ben je terug in België?’

‘Ik zit nog in Chili, mevrouw, maar binnen een paar dagen reis ik samen met mijn vrouw Monica naar België en ik ...’

‘Ik begrijp het. Je zoekt een tijdelijke verblijfplaats, is het niet?’

‘Eh, juist ik...’

‘Je hebt er goed aan gedaan om mij te bellen, Peter. Ik heb een groot huis en veel lege kamers. Ik nodig je samen met je vrouw uit.

Bel me je vluchtnummer maar door. Ik zal ervoor zorgen dat een van mijn jongens jullie komt ophalen in Zaventem. Kan ik nog iets voor je doen?’

‘Nee, mevrouw... Bedankt.’

‘Geen dank en stop met dat mevrouw. Mijn naam is Frieda. Groetjes aan Monica.’

Er volgde een klik en de lijn was dood.

Monica, die naast hem haar favoriete snoepjes stond te hamsteren, vroeg met wie hij gesproken had.

‘Met een oude buurvrouw uit de tijd dat ik nog bij mijn ouders in Aalst woonde.’

‘Hebben je moeder en je opa dan niet iedereen in de buurt vermoord en opgeslokt?’ vroeg ze grappend.

Zijn nors gesproken: ‘Dat zouden ze wel gewild hebben,’ liet de lach op haar gezicht bevriezen.

Hij had Monica veel verteld, maar niet alles. Nu zei hij zacht: ‘Mijn opa heeft wel eens geprobeerd om Frieda te pakken.’

Monica gaf hem een speelse duw en vroeg of hij wilde vertellen wat er gebeurd was. Hij had wel willen uitschreeuwen dat hij dat niet wilde, maar hij was geen angstig kind meer.

In de winkel bestelde Peter een grote fles Malta, een lekker donker bier. Hij vroeg twee glazen en ging samen met Monica buiten op de trap in de zon zitten. Na de glazen te hebben gevuld nam hij een grote slok en begon zijn verhaal: ‘Als dertienjarige was ik wees. Een kind zou nooit zo vroeg zijn beide ouders moeten verliezen. Vreemd dat ik dat zeg... Mijn pa was nooit thuis en mijn ma was een gestoord krenk. Na hun dood kwam ik bij de vader van mijn moeder terecht. Die hoorde dat de staat ons huis had verzegeld. Mijn vader werd ervan verdacht dat hij zijn werkgever had bestolen voordat hij zelfmoord pleegde, en dat maakte mijn opa niet gelukkig. Volgens hem was ons huis altijd al zijn huis geweest. Dus stelde hij een advocaat aan. Wie de rechtszaak uiteindelijk gewonnen heeft, heb ik nooit ge-

weten, maar het huis bleef voorlopig verzegeld tot er een uitspraak van de rechter was.'

Monica hield hem een grote zak snoep voor. Hij begreep dat ze wou dat hij stopte met vertellen. Een tijd geleden had ze hem gezegd dat hij veranderde als hij over zijn verleden sprak. Zijn gezicht werd dan bleek en strak, zijn ogen werden doods en zijn stem klonk koud. Ze wou hem beschermen tegen de pijn die het verwoorden van zijn herinneringen veroorzaakte. Maar hij zou haar alles vertellen. De ervaring had hem geleerd dat hij na een gesprek met haar meer controle kreeg over zijn trauma's. Hij nam geen snoepje en dus nam Monica er twee.

'Om de paar maanden gingen wij erheen. Via een keldervenster aan de achterzijde van het gebouw, dat hij vakkundig opengebroken had, slopen we naar binnen. We namen dan steeds enkele voorwerpen mee, zoals een beeldje of een boek. Ik haatte deze uitstapjes en mijn opa wist dat maar al te goed. Moe en getergd vroeg ik hem wat voor zin die tochten konden hebben. De krankzinnige generaal beantwoordde voor één keer mijn vraag en zei dat dit een deel van mijn training was. Zolang ik geen afscheid nam van mijn kindertijd, zou ik beheerst worden door de spoken van mijn verleden. Tijdens de vijf jaar die ik bij hem verbleef behandelde hij me als een beest en stoomde hij me klaar om als professioneel moordenaar voor hem te gaan werken. Soms denk ik dat hij gewoon het werk wilde afmaken van zijn dochter, die me had proberen te breken.'

'Wat waren dat toch voor mensen?' riep Monica uit.

Peter dronk zijn glas in één teug leeg en sprak verder. 'Eind oktober gingen we terug naar mijn huis. Ik weet het nog goed. Ik was net vijftien geworden en had voor mijn verjaardag als geschenk een blauw oog en een gebroken neus van mijn opa gekregen. We gingen zoals altijd naar het venster en botsten daar op Frieda. Ik begrijp nog steeds niet hoe ze wist dat we zouden komen. Het was koud, donker en nat, maar dat scheen haar niet te deren. Ze is niet echt groot, mijn

buurvrouw, en ze is tenger gebouwd. Haar kinderen lijken in dat opzicht helemaal niet op haar. Maar daar stond ze dus. Mijn opa wilde haar boos wegschuiven, maar dat lukte niet.'

'Waarom niet?'

Peter haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet. Hij probeerde het wel. Ik zag hem kracht zetten. Maar hij had al snel door dat kracht de oplossing niet was en hij ging voor de tweede optie. Ineens zag ik iets schitteren in zijn hand. Ik sprong tussen hem en Frieda en kreeg zijn mes in mijn schouder. Voordat alles zwart werd, zag ik een enorme schaduw naar mijn opa uithalen.'

In gedachten verzonken schonk hij hun glazen nog eens vol.

'Wat er verder gebeurde, weet ik niet. Uiteindelijk werd ik wakker in een bed in een privékliniek. Ik had niets, zelfs geen schrammetje, maar mijn opa, die een kamer verder lag, was er slecht aan toe. Ik denk dat de kinderen van Frieda hem te pakken kregen. Ik ken niemand anders die het van mijn opa in een gevecht zou kunnen winnen. Ze zijn echt heel speciaal. Ze hadden zijn neus, zijn kaak en vier ribben gebroken.' Hij lachte en Monica keek hem aan. Hij beantwoordde haar onuitgesproken vraag: 'Sinds die dag heeft dat varken me niet meer aangeraakt. Misschien kreeg hij tijdens het gevecht een verpletterende slag tussen zijn benen. Wie weet? Ik heb het hem nooit gevraagd en hij heeft het me nooit verteld.'

De fles was leeg en ze wandelden naar huis met twee grote zakken snoep.

'Waarom heb je dat mes voor je buurvrouw opgevangen?' wilde Monica weten. 'Je opa zal je daar echt niet voor bedankt hebben.'

Weer ging Peter terug naar de tijd die hij eigenlijk wilde vergeten. Aarzelend, wat verlegen antwoordde hij: 'Frieda en haar kinderen waren de enige mensen van wie ik hield.'

Monica gaf hem een kusje en zei bedachtzaam: 'In de tijd dat we samen de Grijsse Wacht trairden om de nederzetting tegen het kwaad te beveiligen, vertelde je dat je opa een expert was in alle soorten ge-

vechtstechnieken. Dat je zijn aanval nooit zag komen. Ik herinner me nog dat je zei dat je een aanval die niet beredeneerd wordt, ook niet kan ontwijken, daar er geen lichamelijke signalen aan de actie voorafgaan. Hoe is het dan mogelijk dat je deze wel kon stoppen? En waarom zou je opa een dolk gebruiken om een tenger vrouwtje om zeep te helpen? En hoe komt het dat je gestoken werd door een mes, maar bij het ontwaken in de kliniek geen schrammetje had?’

Peter haalde zijn beide handen door zijn haar. Zijn verleden zat vol met raadsels. Hij verborg zijn verwarring achter een brede glimlach. Nu was het zijn beurt om Monica speels een duwtje te geven. ‘Ik weet het niet. Weet je wat, lief, waarom vraag je het niet aan Frieda zelf als je haar ziet?’

Monica knikte en liep met wiegende heupen en haar mond vol met snoep voor hem uit. Vertederd zag hij zijn vrouw de weg naar het huisje dansen. Zijn duistere verleden leek ineens niet zo belangrijk meer.

De dag voordat ze gingen vertrekken, gaven ze ’s avonds een feest. Het huisje was te klein om al het bezoek te ontvangen en dus hadden ze wat banken en tafels geleend en in de tuin gezet. Monica proefde voor de tiende keer het eten en checkte of er genoeg drank was, terwijl Peter grote stukken vlees braadde op een barbecue. Alles moest en zou perfect zijn. Monica was nog nooit zo zenuwachtig geweest.

Een beweging in de lucht trok Peters aandacht. Monica volgde zijn blik en schudde verbluft het hoofd.

‘Er komen vier leden van de heksenraad aan en die heb ik zeker niet gevraagd op ons etentje.’

Uiterlijk leken de heksen en de magiërs die landden nog het meest op afstammelingen van de pterosauriër. Hun afschuwelijke gedaante verschrompelde en ze stapten naar voren als twee oude vrouwen en twee oude mannen met lange wilde haren. Magisch vuur

vlamde nog even op uit hun ogen en doofde dan langzaam uit. Monica stelde hen voor als de Oudste, de Wijste, de Gekste en de Dwaaste.

De Gekste trok aan haar lange neus en haar nasale stem deed enkele vogels geschrokken opvliegen. 'De raad van heksen en magiërs laat jullie bij dezen weten dat Monica, dochter van de witte heks Fransisca en van de zwarte magiër Juan, en Peter... Niemandszoon niet vervolgd zullen worden.'

Monica keek verontwaardigd. Hun situatie was toch al lang geregeld?

'Wij zijn tot het besluit gekomen dat Peter en het kwaadaardige wezen dat in hem schuilt, als beschermer van het Reddende Kind dat uit Monica en hem geboren zal worden, niet vervangen kunnen worden. We blijven verontrust door de immense slechtheid die in zijn bloedlijn verborgen zit en hopen dat hij deze duistere kracht alleen maar zal gebruiken zoals in de profetie staat geschreven. Zo niet, dan kunnen we, zoals de veiligheidsclausule vermeldt, nog altijd overgaan tot zijn totale vernietiging. Ook Monica, die voor eeuwig en altijd aan Peter gebonden is, zal niet aan onze gerechtigheid kunnen ontsnappen.'

'Monica, wat heeft dit allemaal te betekenen?'

Monica haalde haar schouders op en keek Peter liefdevol aan. 'Nadat mijn vader je op onze trouwdag vervloekte, heb ik de voltallige raad van heksen en magiërs bij elkaar geroepen om de vloek te breken. We zochten in oude documenten en riepen de machtigste wezens op, maar een oplossing vonden we niet. Tegen het einde van onze samenkomst stelden een aantal raadsleden voor om de gevolgen van de vloek te beperken door ons te doden. Deze situatie is al lang uitgepraat dus ik weet echt niet wat ze hier te zoeken hebben.'

Op dat moment kwam de moeder van Monica samen met haar zusters Severia en Paulina de tuin in, gevolgd door de negen broeders en zusters van Monica. Zij richtten hun blikken als dodelijke

wapens op de leden van de raad, bij wie prompt een straaltje bloed uit de neus liep.

De moeder van Monica was woedend. ‘Dus jullie hebben het geprobeerd, hè?’

Fransisca nam plaats op een bankje en terwijl ze haar woede liet verdampen zei ze tegen Monica en Peter: ‘Tijdens de laatste vergadering van de raad hebben de Oudste en zijn trawanten nogmaals geprobeerd om jullie ter dood te laten veroordelen. Dat was nadat Kulkulkan persoonlijk uitleg had gegeven over de reden van de vervloeking en de plaats van de Blonde Demon in het geheel der dingen. Hun motie werd natuurlijk weggestemd.’

De Oudste schudde wild zijn hoofd en snauwde tegen Fransisca: ‘We hadden het bijna gehaald. Alleen het feit dat je familie veel te veel invloed heeft op de raad, redde het vel van die twee daar. Je begrijpt toch dat we het moesten proberen? Overal krijg ik te horen dat Juan Peter vervloekt heeft om zo van hem de perfecte beschermer te maken voor zijn vrouw en kind. Dat dit de enige manier is om de mensheid te redden van de totale vernietiging die er zeker komen zal als de handelingen van de Waanzinnige God niet kunnen worden bedwongen. Dat het een daad van liefde was. Maar zelfs als dat zo is en zelfs als de wereld gered wordt door deze ... deze klucht, dan nog heeft niemand mij gezegd hoe we ons morgen tegen hem gaan beschermen!’

De heksen en de magiërs namen hun machtsgestalte aan en de Oudste brulde: ‘Wij heksen en magiërs hebben een belangrijke taak op deze planeet. Wij zijn de beheerders van het Grootboek en hebben de macht en de plicht om de naam te schrappen van iedereen die aan de aarde gebonden is en die het evenwicht tussen goed en kwaad zou kunnen verstoren!’

Woest keken de reusachtige reptielen op de rest neer.

Peters bloed bevroor in zijn aderen. Dat krapuul had Monica willen doden! De vrouw die zijn duisternis vulde met licht, leven en liefde! Angst om te verliezen wat hem het dierbaarste was, vermengde zich met een oneindigheid aan woede en haat. Voor even stonden de sterren stil. Niets en niemand bewoog. Peter, de splinter van Chaos en de vloek van Juan, voegden zich samen en de Blonde Demon manifesteerde zich in al zijn gruwelijkheid. Hij mankte naar de Oudste en beet hem toe: 'Je bluft en je gaat je boekje ver te buiten. Ik ben een deel van de universele Chaos! Het heksenfolk heeft over mij geen macht. Je kunt het lichaam vernietigen waarin ik gevangen zit, maar ik kom altijd terug. Onthoud dit goed, idioot: met genoeg tijd en de juiste motivatie moord ik heel je verdomde ras uit!'

'Dat wil ik wel eens zien,' zei de Oudste kwaadaardig. Hij sprak een toverwoord en maakte een sierlijk gebaar en plots was daar de kruidige geur van magie.

Monica legde haar hand op de schouder van de Blonde Demon. Als het tot een gevecht kwam tussen deze twee machtswezens dan was het einde zoek. Ze keek de Oudste aan en zei: 'Ik eis een verontschuldiging. Indien nodig zal ik hier en nu alle leden van de raad sommeren.' Kleine vlammetjes liepen over haar huid. Ze vervolgde: 'Ben je vergeten dat je speciaal naar hier bent gekomen om ons te melden dat we buiten vervolging zijn gesteld? Wees voorzichtig, oude gek, deze inbreuk op het protocol kan je je zitje in de raad kosten en in het slechtste geval je lelijke kop!'

De Oudste keek listig rond, maakte een inschatting van de situatie en verontschuldigde zich. De drie anderen sloten zich daar bij aan. De Blonde Demon verdween tegen zijn zin en Monica en Peter aanvaardden de verontschuldiging, al was het niet van harte.

Monica vroeg aan iedereen om te gaan zitten. Het eten waar ze zich zo zenuwachtig over had gemaakt, werd koud.

Net voordat het feest begon, manifesteerde Kukulkan zich in de tuin. De god van de elementen had de gedaante aangenomen van een oude indiaan. Maria, zijn priesteres en orakel, was er ook bij. Monica ontving hen verheugd en gaf hun een plaatsje aan de tafel. Vlug schoven ze aan. Er werd geklonken met bloedwijn, de beste drank die er is, en Monica's familie zong haar liedje over bergen en woestijnen, zee en strand. Daarna werd er niet veel meer gezegd. Eten en spreken, dat gaat zelfs voor magische wezens niet samen.

Na de maaltijd kreeg Monica een staande ovatie die ze blij in ontvangst nam. India, haar oudste zus, zong als afscheidsgeschenk een paar protestliedjes tegen de dictatuur van Pinochet, die iedereen meebrulde. De oude indiaan greep na een moment van rust een charango uit de lucht en speelde het ene nummer na het andere uit zijn onuitputtelijke repertoire. De vier leden van de raad leerden iedereen op de tonen van de muziek de nieuwste heksendansjes. De broeders en zusters van Monica gebruikten de kracht van hun geest om borden, glazen, lepels en messen door de lucht te laten vliegen en maakten er de gekste figuren mee.

En Monica zelf? Zij nam afscheid zoals alleen een witte vlam dat kan. Terwijl haar ogen zich in die van Peter verloren, opende ze haar ziel en haar helende lied overspoelde alle aanwezigen en genas hun hartenpijn. Dan onttrok ze identiteitsloze witte energie, de metafysische neerslag van zielen die waren overgegaan, aan het grote reservoir voorbij de dood. Ze veranderde in een wezen van licht en vuur. Haar lied werd wilder, dwingender, en haar vuur danste vrij en ongeremd op de tonen van haar hartstocht.

Op het ogenblik dat haar lied naar een climax ging en haar vlammen steeds hoger reikten, leek haar kracht de magische essentie op te roepen die in elk van de aanwezigen verborgen was. Kukulkan ontplooidde zich als de Gevederde Slang van honderden en nog eens honderden meters lang. De vier leden van de heksenraad namen samen met Fransisca, Severia en Paulina hun machtsgestalte aan en

verrasten de wereld met hun woeste lelijkheid. Maria, het goddelijke orakel, straalde met de kracht van een kleine zon en in Peter rees de Blonde Demon op in al zijn chaotische verderfelijkerheid. De broeders en zusters van Monica bonden alles met hun geest nog intenser samen. Voor even werden ze veel meer dan de som van al hun afzonderlijke krachten.

Ooit had Monica aan Peter verteld dat alles bezielde was en dat enkel de “slapers” dat niet wisten. Ze keek hem aan en zag dat hij op dit tijdloze moment de wijsheid van haar woorden begreep. Net als zij, voelde hij zich verbonden met alles en alles voelde zich verbonden met hen; alles was wetend en alles was bewust. Hun verscheidenheid was niet langer een obstakel. Hun hart sloeg als één met het hart van de schepping. Ze wáren de schepping, deel van het eerste licht. Op dit betoverende moment leken ze in staat om een nieuwe universele dageraad te laten ontspringen aan de vorige, enkel en alleen door het te wensen.

Iedereen ontwaakte. Monica zocht nogmaals Peters blik en zag dat hij de ervaring niet wilde loslaten. Ze begreep het best. Het grootste deel van zijn leven had hij doorgebracht in eenzaamheid. De tarotkaarten waren voor jaren zijn enige vrienden geweest. Wanhopig stak hij zijn handen uit, maar de droom was vervlogen. Zijn ogen vulden zich met tranen die als zeldzame juwelen schitterden in het zilveren licht van de maan. Dan gleed Monica in zijn open armen en alles was weer goed.

Op het einde van de avond namen Monica en Peter afscheid van de heksen en de magiërs. Monica was tevreden. Haar relatie met sommige leden van de raad zou nooit perfect zijn, maar daar kon ze mee leven. Ze keek de Oudste in de ogen en hij beantwoordde haar open blik met een kort knikje van zijn hoofd. Kukulkan en Maria wensten hun het beste en voordat ze vervaagden, herinnerde de oude slang hen aan hun rol in het geheel der dingen met een vers uit de profetie:

‘Kies steeds opnieuw voor de liefde, als de laatste dagen komen. Wees dapper, want bloed zal als beken stromen. We zullen triomferen als Inti lacht en lotslijnen buigen door onze macht.’

Nog even konden Monica en Peter zich warmen aan het gezelschap van de familie, maar ook die gingen naar huis. Wat verloren ruimden ze op en gingen naar bed. Het duurde lang voordat ze de slaap konden vinden. Afscheid nemen doet pijn, veel pijn.

De volgende dag beleefden ze in een roes. Rond tien uur 's avonds gingen ze naar Copiapó om daar de nachtbus te nemen naar Santiago, waar het vliegtuig naar België op hen wachtte. Bij de bushalte werden ze door familie en vrienden uitgewuifd. De Griuze Wacht, die ze hadden opgeleid en die samen met de Gevederde Slang en de geesten van de voorouders de nederzetting beschermden tegen het kwaad, kwam te paard. Ze vuurden hun wapens keer op keer af in een indrukwekkend eerbetoon. Ze werden gevolgd door de jaguar-krijgers in de gedaanten van jaguars. De reusachtige dieren deden de toeschouwers sidderen en beven.

De moeder van Monica knuffelde Peter en gaf hem een postkaart met de afbeelding van een oud gebouw. “De Herberg” stond er in sierlijke letters boven de tekening. Op de achterzijde van het kaartje stond een adres in Aalst, België. Ze fluisterde in zijn oor: ‘Ga daar maar eens langs, als je vrienden nodig hebt.’ Vervolgens had ze alleen nog oog voor haar jongste.

In Santiago namen ze het vliegtuig naar Brussel via Madrid. Peter kon niet slapen. Na zeventien jaar ging hij terug naar huis. Om tot rust te komen, nam hij zijn tarotkaarten en legde kaart na kaart. Nadat Monica ontwaakte na een hazenslaapje, leerde hij haar tientallen goocheltrucjes, maar de kaarten luisterden niet naar haar en ze viel terug in slaap.

Hoofdstuk 2

Danser

In de luchthaven van Brussel, op weg naar de douane, hoorde Peter Jacques Brel “Het vlakke land” zingen en zachtjes zong hij mee. Zijn vrouw vroeg hem wat de zanger vertelde en hij vertaalde de tekst. Ze keek hem bedachtzaam aan. ‘Jullie Belgen zijn echt gebeten door het duister, hè? Het lied zindert van melancholie.’

Het wachten duurde en het bleef maar duren tot ze eindelijk door de douane konden gaan en in de ontvangstruimte kwamen. Honderden mensen krioelden er door elkaar, maar Peter had geen enkel probleem om in die massa Danny, de oudste zoon van Frieda, te vinden. Hij was heel groot en stevig gebouwd en zijn lange blonde haren vielen over zijn schouders. De mensen die hem zagen, herinnerden zich hem echter nooit als de vriendelijke blonde reus, maar steeds als de man met het gruwelijke litteken in zijn gezicht.

Peter wist nog goed hoe het gebeurde. Hij was een jaar of tien en speelde samen met Patrick, de jongste zoon van Frieda, die een paar jaar ouder was dan hijzelf. Ze gooiden een balletje heen en weer en Fenrir, het hondje van Patrick, probeerde het te pakken te krijgen. Dat ging natuurlijk gepaard met heel wat geblaf.

Danny, die de nacht voordien flink was doorgezakt en met een kater in zijn bed lag, kon geen oog dicht doen. Woedend kwam hij naar buiten gelopen en hij schopte het hondje twintig meter verder de straat op. Peter had bijna gekotst van angst en afschuw. Danny had een legendarische reputatie als vechtersbaas in de kroegen van Aalst en hij was altijd zijn held geweest. Zoiets wreeds had hij van hem

nooit verwacht. Patrick ging achter zijn hondje aan en nam het in zijn armen. Hij wiegde het even, zag dat het dood was en legde het voorzichtig terug neer. Danny, die het gezicht van zijn broertje zag, was van het ene moment op het andere nuchter en al zijn woede verdween. Bij Patrick sloegen echter alle stoppen door. Hij gromde en grauwde als een wild dier en er verscheen schuim op zijn lippen. Verwonderd keek Peter toe hoe zijn vriendje het onmogelijke presteerde. Met een hand trok hij een zwaar stuk betonijzer uit een hoop bouwafval dat in de tuin lag en ging er zijn veel oudere, grotere en sterkere broer mee te lijf. Een moment later kwam Frieda naar buiten. Ze sprak geen woord, maar het gevecht was gedaan voordat het echt begonnen was. Peter had van haar een appel gekregen en werd naar huis gestuurd. Uitleg over het gebeuren kreeg hij nooit.

De volgende dag ging hij even langs. Danny droeg zijn hoofd in het verband en Patrick had een nieuw hondje dat hij Fenrir noemde. Het was een steeds weerkerend fenomeen: als de oude Fenrir stierf, nam een nieuwe zijn plaats in.

Jaren later vroeg Peter aan Danny waarom hij bleef lopen met dat litteken. Een goede plastisch chirurg, een paar operaties en hij was weer zo goed als nieuw. Danny had zijn hoofd geschud en zei hem dat hij het litteken droeg om zich aan de gevolgen van zijn onverantwoorde gedrag te herinneren. Hij zag dat Peter hem niet begreep en zei: 'De woede is mijn lot en is soms allesoverheersend. Ik kwam buiten en trapte op het eerste dat ik zag bewegen. Het was de hond. Maar stel dat het de hond niet was geweest, dan was het eerste dat ik zag misschien een spelend kind geweest.'

Door zijn woorden herinnerde Peter zich dat hij wel heel erg dicht bij het hondje stond op het ogenblik dat Danny het diertje naar de hondenheimel schopte.

'Maar ik leef,' zei hij tegen de reus. 'Ik ben ervan overtuigd dat je je lesje hebt geleerd. Wordt het geen tijd om deze zaak af te sluiten, je weet wel: vergeven en vergeten?'